

Tản mạn cuối năm

Lật bật lại đến cuối năm. Ngày ngắn đêm dài, buổi chiều mới có 17 giờ mà thấy trời tối như 20 giờ và trời bắt đầu se se lạnh. Gió heo may lại dzề ?

Đã lâu rồi, em « cảm cung », rửa tay gác xéng, ngày ngày sáng xách ô đi, tối cắp ô dzìa rồi leo lên gác trọ đóng cửa lướt web. Không bận tâm về mấy cái dzụ thiên hạ ngồi trong lều bê tông (?), chia 5, xẻ 7 làm giềCứ mủ ni che tai cho êm ả cuộc đời và cho « phở » cái thân già. Vậy có khi mà lại thấy khoẻ khoắn cuộc đời 5 bó này.

Nhưng phàm ở đời, có những chiện mà muốn yên thân cũng không được. Đó là những bộ phận mỗi mệ trong cơ thể già nua của em, những « kẻ thù giấu mặt » như lời các kếp bác sĩ phán, hoạt động 24/24, 365/365, lâu lâu giở trò đình công vô tội vạ... Lẽ đời kẻ ra cũng đúng thời các cụ ạ. Cứ lấy ví dụ chiếc xe Vôn-Va-Ghen 16 năm cà khỗ của em. Xe cũ, mua lại thì vui được 5 năm đầu. Sau đó, các bộ phận trong xe, dù làm bằng thép, kim loại không dzỉ... tốt cách mấy đi nữa, cũng lẩn ra ăn vạ, đòi thay phụ tùng. Xe bằng sắt thép còn vậy huống gì trong thân xác liễu yếu đào tơ của em, các bộ phận đã hoạt động không ngừng từ hơn nửa thế kỷ qua ? Đó là lý do em lại phải nhọc nhằn lê thân đến ông bác sĩ gia đình của em nhân dịp Đông về. Và trong cái tranh sáng, tranh chiều đầu hiu của ngày cuối Thu trên đường đi khám bác sĩ, đột nhiên em nhận ra các cửa tiệm đã treo đèn, làm cây thông chưng trong các tủ kiếng... : những ngày lễ cuối năm lại về các cụ ạ !

Bên Âu châu, mùa Giáng Sinh là mùa Đông với bộ Tứ đi kèm : Gió, Tuyết, Mưa và Rét. Nhưng cũng nhờ vậy mà những ngày Giáng Sinh, cuối năm, không khí trở nên thi vị và đẹp hết ý ! Ấy vậy mà có một « giả thuyết » mới được các nhà khoa học xứ Kăng-Gu-Ru tung ra, đó là ngày và nơi Chúa Giáng Sinh xảy ra vào tháng 6 mùa Hè thay vì ngày 25 tháng 12 hang Bethlehem bên Do Thái ! (xem phần cuối bài). Đọc xong nghiên cứu này, em cũng muốn nhảy Kăng Gu Ru theo các nhà nghiên cứu Úc lun !

Đông dzìa là đi kèm theo Gió, Mưa và Rét buốt, ai cũng biết. Nhưng về Tuyết thì bên nhà, ít ai cảm nhận. Cứ thấy tuyết rơi là pà kon cô pác bên nhà hình dung cảnh các nhô con nô đùa trên tuyết, bốc tuyết vo viên, ném nhau. Nào là lăn tuyết làm hình người tuyết, nào là đi trượt tuyết, ski. Hay là ngồi trước cửa sổ bên cạnh cái lò sưởi ấm cúng, củi nổ tí tách và có mấy chị Miu hay Cún nằm cuộn tròn ngủ ! Úi giời ơi, thú thật với các cụ, ngày xưa em cũng nghĩ cảnh đẹp như vậy nhưng từ khi được tiếp xúc với thực tế « fũ fàng », em tỉnh mộng liền một khi. Khi thấy cảnh tuyết rơi là phải trùm đờ áo quần mùa Đông, lò sưởi, xe cộ.. Đó là chưa kể mùa Hè là đã phải bắt đầu lo chuân bị cho mùa Đông sắp đến. Cư an tư nguy là như rứa (Các cụ thấy đó, em không tốt nghiệp trường Thủ Đức ngày nào sắt nhưng em rất chi khoái cái khẩu hiệu này và áp dụng liền một khi).

Em nào có nhà, có cửa, ngoại trừ nhà mới không lo sửa chữa, thì cái dzịệc lo sửa nhà, chữa cửa đờ « dọn mình » đón cái giá rét, là phải chuẩn bị từ mùa...Xuân. Chứ không phải vào mùa Thu thấy trời se lạnh là mới lo ời ời gọi thợ dzâu ! Lý do cực kỳ đơn giản là bên Tây này, mấy anh thợ sửa nhà cửa, giai cấp công nhân « lãnh đạo » thiệt, không phải gọi phôn một phát là chen lấn nhau, ù té chạy đến báo giá sửa chữa dzâu nha các cụ ! Làm chết đó. Gọi thợ gì thì phải dự trù từ 1 đến 4 tuần mới thấy đương sự dzứng dzĩng đến. Giấy báo giá sửa chữa nhà cửa gởi dzợc đến nhà thì phải tính « rẻ » là 2 đến 3 tuần.

Như các cụ biết, bên Tây này, chỉ có vài tháng gọi là ầm áp mà thôi nên thiên hạ chen chúc lo sửa nhà cửa trong những lúc trời đẹp và nóng đó. Và khi sửa xong (đa số là làm ...lậu, không khai báo) thì giai cấp lãnh đạo này hết bao nhiêu thì ta cứ tự nhiên móc hầu bao chi. Vì thợ Tây cũng theo bài bản thợ bên VN, tuy có bảng báo giá trước thiệt nhưng luôn luôn có những « chi phí phát sinh » ! Nếu phe ta đợi Hè mới dzợc thủ, bốc máy gọi mấy anh thợ thì thôi, đợi đến ...ra Xuân thì sửa nhà luôn cũng chẳng muộn lăm. Ở xứ ta, đất hẹp, người đông nên cạnh tranh trong mọi việc là điều rất tốt. Bên Tây u này, thợ búa chẳng cần dzều này vì không có ta gọi, họ cũng có khối em khác kêu rỏ ! « Không mợ thì chợ vẫn dzợng !».

Quay lại chiện áo quần mùa Đông ở trên thì nếu là loại tốt, mặc 2 lớp áo tương đố mỏng, nhẹ là đủ ầm và « thanh lịch trên đường phố » hơn là lủ khủ quần vào người 5, 6 lớp áo quần dầy mo mà lạnh vẫn lạnh tím môi lun. Mà ở đời, cứ cái gì tiện nghi, tân tiến ví dụ như muốn mặc áo thật ầm, thật nhẹ, có hiệu dzàng goàng, thanh lịch trên đường phố , tiện lợi khi vào ngõ hẻm thì như các cụ dzều biết, là chữ Tiền đi với chữ Tiện (nghi)...một vẫn ! Tây cũng như ta, khi áo quần « xịn » một chút, có hiệu là

cứ y như rằng là cái móc hình con cá sấu, vô tình hay hữu ý, được banh ra chinh ỉnh, nghe rằng như chực cắn người bên cạnh ! Ở xứ ta, trời nóng, quần áo...coi vậy mà lại mát và rẻ tiền các cụ ạ ! Mùa Đông xứ người, lạnh quíu bu-gi mà đọc tin tức Việt Nam, thấy có chiến gì ngoài đường là y như rằng, thấy hình các thợ VN đóng ...đồ ngủ, các kếp đóng áo thun 3 lỗ, quần xà lỏn, dép lười, các tiểu yêu thì cời trần, chân đất chạy ra đường hóng chuyện thiên hạ ! Dzui thiệt.

Về lò sưởi thì nếu đốt củi cho sang trọng thì nội cái bồ hóng ở lò sưởi bay lên, lâu ngày chảy thủng, cũng làm đen thui những bức tường. Lại phải bỏ công kiu thợ sơn tường lại hay lại phải lắp đặt hệ thống sưởi tân tiến, có kiếng che.... thì hao tài nữa ! Còn nếu sưởi bằng điện, sẽ nhẹ tội hơn. Chỉ cần nối điện vào các tấm sưởi kim loại của từng phòng là xong. Nhưng cuộc đời này, như em đã thừa các cụ ở đoạn trên, cái gì cũng có cái mặt phải, mặt trái của nó. Lò sưởi mà chạy ầm ầm thì cái đồng hồ « công tơ » điện cũng quay vèo vèo như bị ma nhập. Ngôi nhà có ầm ầm bao nhiêu đi nữa mà cứ tưởng tượng con số ki-lô wát đồng hồ điện tăng, cái hoá đơn tiền điện cuối tháng... thì em bảo đảm các cụ vẫn cảm thấy *lạnh lùng heo may, buồn ngơ ngác cánh chim bay liền một khi !*

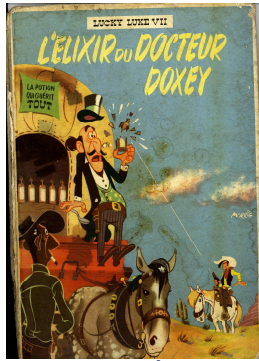
Bàn loạn típ về « vấn nạn » tuyết rơi thì nói nào cho ngay ra, tuyết rơi thì trời bớt lạnh hơn đấy nhưng tuyết rơi thì cũng có cái phiền não của nó. Thí dụ như ở bên Pháp, các phụ mẫu chi dân của mỗi thành phố, vừa nghe bản tin dự báo thời tiết tuyết sẽ rơi, là tung hết mấy xe bồn đi rải muối khắp nơi để làm tan tuyết, đường không bị đóng băng. Muối làm tuyết tan mau thiệt nhưng cũng làm mòn đồng xe hơi mau rĩ. Chưa ra mùa đông là cuối tuần, đi chợ, thấy ở các nơi rửa xe, thiên hạ đua nhau rỗng rần xếp hàng mệt mỏi. Bị các chủ xe than phiền hư xe quá, các quan chức thẩm quyền lại cho rắc mặt cưa (từ gỗ) ra. Tốt thì tốt và rẻ hơn thiệt nhưng rồi cũng ở thế bí vì làm gì có đủ mặt cưa để rắc ngày này tháng nọ ở những con đường xưa em đi được ?

Và khi tuyết vừa tan là lúc đường xá nhoe nhoét, lầy lội hết ý. Với em, điều kinh dị nhất trên đời là đi ngoài đường, tuyết rơi trắng xóa che giấu hết những « bãi mìn » do các chú cầu âm thầm đặt hồi-nào-không-hay. Bên Tây văn minh này vẫn có cái chiến vài cậu, thợ nhìn thấy cũng lịch sự lắm nhưng chiến môn dẫn chó đi xả xú uế ngoài đường. Nguyên tắc là chó ở đâu là chủ phải cầm giấy, bao nhựa lẻo dẻo theo để chú cún thân iu chót ỉa bậy thì hốt. Nhưng có mấy ai làm đâu ? Cứ mất le, mất lét không thấy ai « phát hiện » hành vi sai trái của Tô tô là chủ chó âm thầm chuồn đi. Tuyết đóng băng, có đi « pa-te » trượt ngã cũng còn chấp nhận được vì mình không cẩn thận nhưng nếu sơ ý, dẫm vào « cầu mìn » thì đúng là dở khóc dở cười vì không biết rửa giày ra sao ? « Cầu mìn » dính nhoe nhoét, đâu có sẵn nước « phong tên » để rửa ở ngoài nhà, ngoài sân ? Nan giải....

Bởi vậy, em cứ nhớ như in nỗi kinh hoàng khi coi phim 101 Dalmatiens. Ở đoạn happy-end cuối phim, 101 chú cún, từ bên ngoài sân tuyết, phóng vào nhà. Ai thấy cảnh đó đẹp chứ em thấy gai gai hết cả người khi tưởng tượng cảnh bùn lầy, caca của mấy Cún con be bét trong căn nhà đó ! Các cụ cứ cười em thì em chịu chứ tình em rất cẩn thận và ngăn nắp sạch sẽ nha.

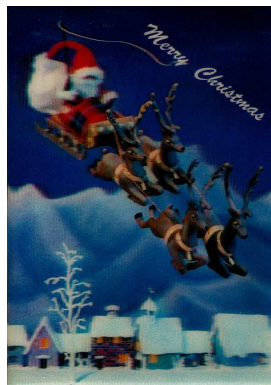
Em có cảm nhận là lễ Giáng Sinh luôn luôn mang lại sự trầm tĩnh, nhẹ nhàng trong tâm hồn hơn các dịp lễ lộc khác trong năm các cụ ạ. Em không biết sao nhưng khi vào trong nhà thờ nghe các Cha giảng đạo rồi lại nghe ca đoàn, dàn phong cầm bắt đầu ồ ồ Rô Be đánh đu, Tạc Dzăng nhảy dù nổi lên réo rắt nhạc đạo là lòng em yên ả lạ thường. Bên Tây phương, ngày Giáng Sinh, tối 24 tháng Chạp, thường là những ngày họp mặt trong gia đình. Những hình ảnh đầm ấm trong gia đình Tây phương (như trong phim) lại hiện ra. Từ thuở nhỏ, cứ sau đêm Giáng Sinh, thức dậy thì thấy một quyển sách hình để ở đầu gối. Cứ như vậy, em quen đi trong mấy năm trời của tuổi thơ và cứ nghĩ ông già Nô En đến !

Sau này, khi bộ sách hình ngày xưa với chàng cao bồi Lục Kỳ được 5,6 tập gì đó, em mới biết đó là những món quà do cha mẹ em. Thế là từ đó trong đầu em, hình ảnh ông già Nô En từ từ chìm đi trong ký ức ! Nói vậy thôi chứ dù gì đi nữa, ông già Nô En vẫn luôn luôn ngự trị trong tâm hồn em mãi mãi như những kỷ niệm yêu thương của cha mẹ. Chứ như các cụ thấy đó, thiếu gì nhân vật không có thật trong cuộc đời này, vẫn được nhà nước ta đặt tên cho những công viên, trường học đó sao ? Chết anh Tây đen, Tây trắng nào đâu ?

Quay lại chiến Giáng Sinh Sài Gòn năm xưa, những ngày tháng cuối năm ở Sài Gòn lúc trước, nó lạ lắm các cụ ạ. Khi ấy, người chưa đông lắm, khói xe chưa mù mịt lắm và đất nhà chưa phải là tắc đất, tắc vàng, đâm chém nhau như hiện nay thì cái khoảnh khắc cuối năm Tây, rất đầm ấm. Đi trên đường Phan Đình Phùng xưa thấy lá vàng rụng lác đác, đến gần đường Lý Thái Tổ thì những gian hàng cho thuê đồ cưới đã nhộn nhịp, đèn đóm sáng choang. Đó là mùa cưới bắt đầu. Bên Tây này, mùa cưới thì lại nhộn nhịp vào mùa Hè các cụ ạ. Chẳng phải cưới xong là các cặp tình nhân dẫn nhau đi Hè luôn đâu các cụ ạ. Vì lẽ là mùa Hè bên Tây thì giá vé máy bay, khách sạn du lịch tăng giá ồ ạt nên chỉ những gia đình có con thì phải đi cho các nhi đồng đi vui về dịp hè mà thôi. Như vậy các cụ lại thắc mắc là đám cưới bên Tây u tại sao lại xô mị dịp Hè ? Đơn giản là để các cặp tình nhân dzề dzàng làm giấy khai thuế mà thôi. Còn đi tuần trăng mật thì ta đợi đến cuối năm càng tốt !

Mùa Giáng Sinh, tại Sài Gòn, em lại có dịp chiêm nghiệm bài giảng của thầy Nguyễn Sa năm xưa ở trường Nguyễn Công Trứ Sài Gòn. Tác giả « *Hôm nay Nga buồn như con chó ốm* » lúc đó dạy môn Tâm Lý học. Thầy phán rằng « Tâm lý ảnh hưởng đến Sinh Lý và ngược lại ». Y chang nha. Đi ngoài Sài Gòn lúc đó, tuy người chưa đông lắm, xe cộ chưa nhiều lắm như bây giờ nhưng nóng cũng đã thuộc loại chảy mỡ rồi. Nhưng đi đường, mồ hôi, mồ kê vã ra như tắm mà em cứ cảm thấy người mát rượi các cụ ạ. Và tai nghe như đâu đây vắng vắng tiếng chuông của những con tuần lộc kéo xe ông già Nô En sắp ...đáp xuống phát quà. Ta nói vậy mới ghê !

Thời bao cấp tại Sài Gòn, trong cái khó khăn gạo-thịt-than-củi-giấy giới thiệu... của cuộc sống, em lại áp dụng công thức của cụ Dale Carnegie trong cuốn sách gối đầu giường của em. Cụ Đeo đã phán rằng nếu cuộc đời cho ta trái chanh chua lè chua lét, ớn tận cổ thì ta phải làm sao xoay sở tìm cho được đường trắng tinh, nước lọc đun sôi và đá cục. Để làm ly nước chanh đường để uống. Và miệng ca bài « Trả lại em yêu » của cụ Phạm Duy « uống ly chanh đường, uống môi em ngọt » ! Em nói thiệt với các cụ nha, nhờ cái bí kíp này của cụ Đeo, thiên hạ thời ấy có đảo điên ra sao nữa, em vẫn phom phom đập xe Chiến Thắng hàng ngày và ngược mặt nhìn đời, cười toe toét. Do đó, những mùa Giáng Sinh sau 75, em cứ nhào nhào ới ới gọi mấy đứa bạn để bàn chiến tổ chức họp mặt nhảy nhót hay

nói theo kiểu sau 75 là ...múa đôi, múa tập thể và kết thúc bằng một màn cà phê cà pháo trong quán nước quốc doanh Bông Sen, Brodard hay Givral cho dzui dzê cuộc đời. Brodard, Mini Rex hay Givral hậu 75 - qua rồi những buổi ăn sáng, tối của giới thượng lưu, của cánh báo chí săn tin hay của « điệp viên hoàn hảo » Tê Ích A.

Từ 1976 thi đó là nơi của giai cấp công nhân làm chủ tập thể, ngồi đồng từ sáng đến chiều tối với những bao thuốc lá Vàm Cỏ hay Xa Mít. Giá cả, từ gởi xe đến cà phê quốc doanh thì rẻ xình. Như em đã báo cáo với các cụ ở trên là « tiền nào, của nấy », tiệm Gi, tiệm Mi hay tiệm Bô, cà phê thì nhạt hoách, thiếu đường. Cà phê thì chắc cũng loại bắp rang rồi trộn chút cà phê. Tiền ít mà dúi hít đồ thơm đâu có được ? Và trong tất cả nhà hàng « ex-luxe » đó, đều xài máy điều hoà tự nhiên. Có nghĩa là cửa sổ mở toang toác ra đón gió vào (nhất là những đêm hè cúp điện) chứ làm gì còn máy lạnh, máy nóng thời bao cấp ? Xe cộ gởi thì đa số là xe đạp chứ bông xăng đâu mà chạy hoài xe gắn máy ? Ấy vậy mà tiệm lúc nào cũng đông, vui. Có những thằng bạn em tự hào khoe chiến tích là gọi một ly cà phê quèn mà ngồi đồng từ sáng đến ...tối, ngó ông đi qua, bà đi lại một xiu. Tiệm quốc doanh mà. Kinh doanh lời hay lỗ gì thì cũng chẳng xi nhê gì đến hoà bình thế giới, ta luôn luôn thắng, địch luôn luôn thua cả.

Mùa Giáng Sinh dzề, lại những bài hát cũ mèm (nhưng vượt thời gian) lòi ra phủi bụi, ra rả phát đi từ những dàn Akai, Sony, Teac, JVC trong các quán (chứ loa đài nhà nước ta trong thời kỳ quá độ làm gì có chuyện phát nhạc Giáng Sinh đó ?). Năm xưa, những đầu máy magnétophone với những cuộn băng tape Scotch 1800, 2400 feet làm mưa, làm gió tại Sè Gòong. Vẫn những bài hát « Tiếng chuông ngân » « Đêm thánh vô cùng », « Cao cung lên... » văng vẳng khắp nơi. Nhắc đến những bài này, em rất ok nhưng em dzô cùng ấn tượng với bài « Lại một Nô En nữa... » do kếp Anh Khoa hát. Lời bài hát cũng hay

*Lại một Noel nữa
Mấy mùa giáng sinh rồi
Anh ở đồn biên giới
Thương về một khung trời
Chắc Đà Lạt vui lắm
Mimosa mimosa nở vàng
Anh đào khoe sắc thắm
Hương ngào ngọt không gian
Mấy mùa giáng sinh trước
Chỗ hẹn anh chờ hoài
Lần này không về được...*

Nhưng khi kếp Khoa hát đến đoạn « Lần này không về được », mặt kếp xụ ra một đồng, mắt chớp chớp, môi bĩu ra như để diễn tả nỗi buồn không tên thì em hãi quá. Ấn tượng thiệt.

Nhắc tới Đà Lạt ở đây, em lại chợt nhớ đến những ngày đầu tháng 12 năm 1980 ở nông trường Bò Sữa, Đức Trọng. Sếp em lúc ấy giao em đi công tác, cụ thể là đến nông trường lấy số liệu để về tính toán « quy hoạch ». Công tác xong cũng là lúc em dzủ lên Đà Lạt mộng mơ mùa Giáng Sinh để « tham quan ». Ở đây, không cần đợi đến mùa Nô En vì lúc nào thời tiết cũng lành lạnh gợi nhớ mùa Nô En. Đà Lạt thì luôn luôn thơ mộng tuy kiến trúc kiểu Pháp của Đà Lạt đang bị xuống cấp nghiêm trọng và những kiểu kiến trúc La Mã không ra La Mã, Tàu không ra Tàu...Nói chung là không-giống-ai đang được « nhân giống điển hình » ! Em nhớ cũng đã có dịp ca cẩm với các cụ trong bài « Đà Lạt ngày tháng cũ » rồi.

Sài Gòn từ những mùa Giáng Sinh năm 1978, 1979 đã ngập tràn những bài hát của nhóm ABBA và Boney M. Phần lớn các băng nhạc cassettes được thuỷ thủ các tàu hàng viễn dương mang vào. Thời đó, để mua được những cuộn cassettes theo ý thích, cũng nhiều khê lắm các cụ ạ. Phải lò dò, mò mẫm vào những đường hẻm ngoằn ngoèo bên Khánh Hội, lãnh thổ của 5 Cam xưa, để dò tới những nơi bán các loại nhạc « đồi trụy » này chứ không phải cứ bỏ tiền ra là có nha các cụ.

Trong thời kỳ quá độ năm xưa, các loại nhạc Âu Mỹ thì dù có thuộc loại nhạc « tiền bộ của loài người » hay phản chiến kiểu Joan Baez cũng chưa được phép phổ biến. Làng chàng nghe nhạc từ bản lúc ấy, có khi lại rước nợ vào thân, bị ghi lý lịch... chứ nghe nhạc, phim Nga đại loại « Thép đã tôi thế đấy », « 5 người đi khắp thế gian », « Mátx-Cơ-Va không tin vào những giọt nước mắt » thì ...vô tư, thoải mái ! Những năm ấy, đi đâu cũng nghe khắp nơi, « I have a dream », « Chiquitita ».....Với những lời thật đẹp

*I have a dream, a song to sing
To help me cope with anything
If you see the wonder of a fairy tale
You can take the future even if you fail
I believe in angels
Something good in everything I see
I believe in angels
When I know the time is right for me
I'll cross the stream - I have a dream...*

Nhạc đi kèm với những nhạc cụ réo rắt như tiếng ngân khánh mùa Giáng Sinh. Bài hát I have a dream này, cuối năm 1980, được ca đoàn nhà thờ Tin Lành đường Trần Cao Vân quận 1 hát, trong sự ngạc nhiên của mọi người, đã giúp em có thêm nghị lực và có những cảm giác thật tuyệt vời của mùa Giáng Sinh đó. Và như thường lệ, từ 19 giờ là từ đường Thống Nhất xuyên qua đường Tự Do, đâm ra đường Lê Lợi, Nguyễn Huệ là coi như chỉ là biển người chen chúc. Chẳng biết đi đâu. Ta cứ thấy thiên hạ vòng vèo đi là ta đi theo, rong chơi cuối trời quên lãng. Mỗi chân thì ngồi bệt trên vỉa hè nghỉ. Xong xuôi lại rạc rạc cuộc bộ dzì. Vậy mà cũng vui chán. Thời bao cấp, đi rạc rạc. Thời kinh tế thị trường nửa nạc nửa mỡ, người khói xe mệt nghỉ. Cái chiến này thì em khỏi cần tả tình, tả oán làm gì vì các cụ biết hết cả rồi.

Dòng thời gian trôi, mỗi cuối năm, mùa Đông của anh, của em lại lò dò tìm về. "Đến hẹn lại lên". Quay đi quay lại mà cũng đã vài chục mùa Đông qua. Đứa trẻ ham chơi ngày nào, đã râu tóc bạc, con cái đầy đàn ! Cuối năm ở xứ người, em tình cờ đọc bài "Tuổi già và những ngày cuối năm" của Huy Phương, có những đoạn thật thấm, em xin chép và gởi hầu đến các cụ như để kết thúc bài "Tản mạn cuối năm" này:

"Riêng tôi, mỗi năm lúc bắt đầu nghe tiếng nhạc Giáng Sinh, nhìn những ánh đèn nhiều màu nhấp nháy trên những cảnh thông ngoài phố hay trong phòng khách, lòng bỗng xúc động lạ thường và một nỗi buồn xâm chiếm lấy tâm hồn.

Khi tuổi trẻ nghĩ đến tương lai, thì người già nhìn lui về quá khứ. Đã biết bao nhiêu mùa Giáng Sinh trôi qua, từ lúc cắp sách đến trường, tuổi biết yêu, rồi quê hương chiến trận đạn bom, rồi trại tù giá lạnh, rồi nước Mỹ mênh mông lạnh buồn làm chạnh lòng người xa xứ. Nhìn lại tháng ngày qua, mới đó mà thấy đã thật xa, thăm thẳm dài, nhìn tương lai đằng trước, còn lại chẳng bao nhiêu, thấy chừng rất ngắn ngủi.

Khi sống trong đau khổ, ta muốn kéo sợi chỉ thời gian nhanh hơn, khi hạnh phúc ta muốn giữ thàng ngày chậm lại. Nhưng ngày tháng vẫn trôi đi như những dòng nước không bao giờ trở lại như một nhà thơ đã nói: Thời gian và con nước không chờ đợi ai ».

Người Đa-Kao
Tháng 12, 2013

"Chúa giáng sinh vào ngày 17/6"

Ảnh: allposters.com.

Theo tính toán của một số nhà thiên văn học người Australia, chúng ta không nên tổ chức Giáng sinh vào ngày 25/12 bởi theo họ Chúa Jesus được sinh ra vào ngày 17/6.

Lễ Giáng Sinh được bắt đầu tổ chức từ năm 354 (hơn ba thế kỷ rưỡi sau khi Chúa ra đời). Trên thực tế người ta lấy 25/12 làm ngày tổ chức buổi lễ mặc dù cho đến nay chưa có ai tìm thấy bằng chứng cho thấy đó chính là ngày Chúa được sinh ra.

Theo kinh thánh, trong đêm Chúa chào đời, ba mục đồng đã đi theo một ngôi sao sáng rực (ngày nay gọi là sao Giáng Sinh) tới thành phố Bethlehem để tìm Chúa.

Trước đây nhiều nhà khoa học suy đoán rằng, ngôi sao dẫn đường cho các mục đồng có thể là một sao siêu lớn đang nổ tung hoặc một sao chổi vì chúng phát ra ánh sáng cực mạnh. Tuy nhiên, chưa có ai tìm ra bằng chứng đáng thuyết phục để chứng minh giả thiết này.

Dave Reneke, một nhà thiên văn học người Australia kiêm biên tập viên tạp chí Sky and Space và các đồng nghiệp đã sử dụng một phần mềm máy tính để xác định vị trí chính xác của các thiên thể trong buổi tối mà Chúa chào đời tại vùng đất thánh cách đây hơn 2.000 năm.

"Chúng tôi có một phần mềm có khả năng tái hiện vị trí các ngôi sao trên bầu trời tại mọi thời điểm trong suốt vài nghìn năm", Dave phát biểu.

Nhóm các nhà khoa học này nhận định sao Giáng Sinh có thể là sự liên kết giữa sao Kim và sao Mộc. Khi di chuyển tới gần nhau, hai hành tinh này phát ra ánh sáng có cường độ rất lớn. Phần lớn họ đồng ý rằng Chúa giáng sinh trong khoảng thời gian từ năm thứ 3 trước Công nguyên và năm thứ nhất sau Công nguyên.

Sau khi tham khảo sách Phúc âm Matthew (một trong 4 cuốn sách quan trọng nhất trong kinh Tân Ước viết về cuộc đời, cái chết và sự phục sinh của Chúa Jesus), Dave Reneke đã xác định được vị trí kết hợp của sao Kim và sao Mộc trong chòm sao Sư tử.

"Phần mềm cho thấy sao Mộc tiến tới sát sao Kim vào năm 2 trước Công nguyên và chúng phát ra thứ ánh sáng cực mạnh vào đêm 17/6. Chúng tôi không khẳng định đó là sao Giáng sinh, nhưng đây là lập luận đáng tin cậy nhất về mặt khoa học để giải thích nguồn gốc của nó. Những mục đồng nhằm tưởng hai hành tinh đó là một ngôi sao nên lấy nó làm mốc để tìm kiếm Chúa", Dave nói.

Dave cho rằng ông chấp nhận việc người ta tổ chức lễ Giáng sinh vào ngày 25/12, nhưng điều đó không có nghĩa là Chúa chào đời vào ngày này.

Nếu phát hiện của Dave và cộng sự được chấp nhận rộng rãi, chúng ta sẽ phải loại bỏ những hình ảnh về băng tuyết trên bưu thiếp mừng Giáng sinh và thay thế chúng bằng những hình ảnh mùa Hè !

Minh Long (theo Daily Mail)